

• Uniunea Nationala a Barourilor din Romania
BAROUL BUCURESTI
CABINET DE AVOCAT "MARIANA STEFAN"
Bucuresti, Str. Traian, nr. 2, Bl F1, sc 4, et. 1, ap 3, Sector 3
Telefon/Fax: 021 - 313 6762
Mobil: 0740 014765
E-mail: ms@avocatistefan.ro

As: 14206/302/2014

C5

ROMANIA
03 AUG 2017
JUDECĂTORIA SECTORULUI 5 BUCUREȘTI

Către ,

Judecătoria Sector 5

Secția Civilă

București, str Splaiul Independenței, nr 5, sector 4

DOMNULE PREȘEDINTE,

Subsemnatul ROTARU ION,

prin avocat Mariana Ștefan

în contradictoriu cu pârâții

1. Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice, cu sediul în București, str Apolodor, nr 17, sector 5

2. Parlamentul României prin Senatul României, cu sediul în București, Calea 13 Septembrie, nr 1-3, sector 5 reprezentat de Președintele Senatului – Călin Popescu Tăriceanu

3. Guvernul României cu sediul în București, Palatul Victoria, Piața Victoriei, nr 1, sector 1, reprezentat de Prim – Ministru - Mihai Tudose

În temeiul art 194 și urm c proc civ , formulăm :

CEREREA DE CHEMARE ÎN JUDECATĂ

prin care solicităm instanței obligarea în solidar a pârâților la plata sumei de 500 lei reprezentând despăgubiri și a dobânzii legale calculată de la data

introducerii cererii de chemare în judecată și până îndeplinirii obligației de punere în acord cu Constituția României a prevederilor art 297 c pen

În fapt, arătăm că la data de 13.10.2010 Judecătoria Sectorului 1 București a fost sesizată de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a României – Direcția Națională Anticorupție cu Rechizitoriul 129/P/2008 emis la data de 11.10.2010, formându-se dosarul 48031/299/2010.

Am fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor publice în formă calificată prev și ped de art 13² din Legea 78/2000 cu ref la art 248 și art 2481 c pen 1969 cu aplic art 41 alin 1 c pen 1969 (art 132 din Legea 78/2000 cu ref la art 297 alin 1 n c pen rap la art 309 n c pen cu aplic art 35 alin 1 n c pen și art 5 c pen)

La data de 10.07.2015 Judecătoria Sectorului 1 – Secția Penală a pronunțat Sentința Penală nr 493 prin care a dispus condamnarea mea la o pedeapsă de 6 (șase) ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu în formă calificată.

În prezent dosarul se află în curs de soluționare, în faza de apel de către Curtea de Apel București – Secția I Penală, având termen pentru dezbateri stabilit pentru data de 21.09.2017.

Prin Decizia nr. 405/2016 pronunțată de Curtea Constituțională la data de 15 iunie 2016 publicată în Monitorul Oficial 517/08.07.2016, au fost admise excepțiile de neconstituționalitate și s-a constatat că dispozițiile art. 246 din c pen 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal sunt constituționale în măsura în care prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii”.

În cazul de față, a fost depășit termenul imperativ de 45 de zile de la publicarea în Monitorul Oficial (15 iunie 2016), prevăzut de art 147 alin 1 din Constituție, legiuitorul nu a intervenit pentru modificarea în sensul constituționalității a textului de lege, acesta fiind în prezent lipsit de efecte juridice.

Prin Decizia 405/2016 Curtea Constituțională a stabilit atât înțelesul constituțional al termenului "îndeplinește în mod defectuos" din conținutul infracțiunii de abuz în serviciu, dar a și statuat în considerentele Deciziei necesitatea instiurii unu prag valoric pentru existența infracțiunii.

"78. Analizând comparativ reglementarea infracțiunii de abuz în serviciu cu dispozițiile legale expuse mai sus, ce instituie alte forme ale răspunderii decât cea penală, Curtea reține că, deși nu sunt identice, acestea se aseamănă într-o măsură care determină posibilitatea în cazul săvârșirii unei fapte să poată fi incidentă atât răspunderea penală, cât și alte forme de răspundere extrapenală, cum este cea disciplinară, administrativă sau civilă. Aceasta este posibil, având în vedere că, astfel cum s-a arătat, legiuitorul nu a precizat necesitatea existenței unei anumite valori a pagubei sau a unei anumite intensități a vătămării rezultate din comiterea faptei.

79. Mai mult, Curtea observă că noțiunea de „act”, folosită de legiuitor în cuprinsul reglementării infracțiunii de abuz în serviciu, nu este circumstanțiată la o anumită natură a acestuia. Astfel, Curtea observă că această noțiune poate fi interpretată fie în sensul de act material realizat de o persoană, fie de act juridic normativ, definit ca izvorul de drept creat de organe ale autorității publice, investite cu competențe normative (Parlament, Guvern, organe administrative locale), fie ca act al puterii judecătorești. Din această perspectivă, Curtea observă că modalitatea de interpretare a noțiunii de „act” poate determina o aplicare a legii care, într-o anumită măsură, interferează cu proceduri judiciare reglementate de legiuitor în mod expres printr-o legislație distinctă de cea penală, cum ar fi procedura excepției de nelegalitate sau procedura căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești.

80. În concluzie, Curtea reține că sarcina aplicării principiului „ultima ratio” revine, pe de-o parte, legiuitorului, iar, pe de altă parte, organelor judiciare chemate să aplice legea. Astfel, Curtea apreciază că responsabilitatea de a reglementa și aplica, în acord cu principiul anterior menționat, prevederile privind „abuzul în serviciu”, ține atât de autoritatea legiuitoare primară/delegată (Parlament/ Guvern), cât și de organele judiciare—ministerul public și instanțele judecătorești —, indiferent dacă subiectul activ este acuzat conform unor reguli speciale de acuzare sau unor proceduri penale ordinare. (Decizia 405/2016 CCR)

Prin Decizia 392/06.07.2017, Curtea Constituțională, față de pasivitatea Statului Român și a organelor legiuitoare ale acestuia, a adus lămuriri deciziei pronunțate anterior și de asemenea a precizat obligația organelor legiuitoare ale

statului de a modifica în sensul constituționalității reglementările art 246 c pen 1969, art 248 c pen 1969 și art 297 c pen în termen de 45 de zile de la publicarea Deciziei în Monitorul Oficial, consecința fiind încetarea efectelor juridice ale textului legal.

" 46. Pe de altă parte, Curtea a reținut că infracțiunea de abuz în serviciu este o infracțiune de rezultat, urmarea imediată a săvârșirii acestei fapte fiind cauzarea unei pagube ori a unei vătămări a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice. Curtea a constatat că legiuitorul nu a reglementat un prag valoric al pagubei și nicio anumită intensitate a vătămării, ceea ce a determinat instanța de contencios constituțional să concluzioneze că, indiferent de valoarea pagubei sau intensitatea vătămării rezultate din comiterea faptei, dacă sunt îndeplinite și celelalte clemente constitutive, fapta poate fi calificată drept infracțiune

48. Având în vedere cele expuse în prealabil, în prezent, orice acțiune sau inacțiune a persoanei care se circumscribe calităților cerute subiectului activ, indiferent de gravitatea faptei săvârșite, poate intra în sfera normei de incriminare, constatare ce a determinat Curtea să formuleze rezerve cu privire la modalitatea de exprimare a voinței legiuitorului când a incriminat fapta de abuz în serviciu. Aceasta cu atât mai mult cu cât Curtea a constatat că legiuitorul a identificat și reglementat la nivel legislativ extrapenal pârghiile necesare înlăturării consecințelor unor fapte care, deși, potrivit reglementării actuale se pot circumscribe săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu, nu prezintă gradul de intensitate necesar aplicării unei pedepse penale. Analizând comparativ reglementarea infracțiunii de abuz în serviciu cu dispozițiile din Legea nr.53/2003 — Codul muncii, din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004 sau din Codul civil, ce instituie alte forme ale răspunderii decât cea penală, Curtea a reținut că, deși nu sunt identice, acestea se aseamănă într-o măsură care determină posibilitatea ca în cazul săvârșirii unei fapte să poată fi incidentă atât răspunderea penală, cât și alte forme de răspundere extrapenală, cum este cea disciplinară, administrativă sau civilă. Aceasta este posibil, având în vedere că, astfel cum s-a arătat, legiuitorul nu a precizat necesitatea existenței unei anumite valori a pagubei sau a unei anumite intensități a vătămării rezultate din comiterea faptei.

49. În concluzie, Curtea a constatat că sarcina aplicării principiului „ultima ratio” revine, pe de -o parte, legiuitorului, iar, pe de altă parte, organelor judiciare chemate să aplice legea. Astfel, responsabilitatea de a reglementa și aplica, în acord cu principiul anterior menționat, prevederile privind „abuzul în serviciu” ține atât de autoritatea legiuitoare primară/delegată

Parlament/Guvern), cât și de organele judiciare (Ministerul Public și instanțele judecătorești).

50. Având în vedere argumentele expuse, care au fost cuprinse în considerentele Deciziei nr.405 din 15 iunie 2016, Curtea apreciază necesară **formularea următoarelor considerații.**

51. Potrivit dispozițiilor art.147 alin.(4) din Constituție, deciziile pronunțate de Curtea Constituțională sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor, având aceleași efecte pentru toate autoritățile publice și de drept. Decizia prin care Curtea Constituțională, în exercitarea controlului concret, a posteriori, admite sesizarea de neconstituționalitate este obligatorie și produce efecte *erga omnes*, determinând obligația legiuitorului, potrivit art.147 alin.(1) din Constituție, de a pune de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Legii fundamentale. Termenul în care trebuie îndeplinită obligația constituțională este de 45 de zile, consecința nerespectării sale fiind încetarea efectelor juridice a dispozițiilor din legile sau ordonanțele constatate ca fiind neconstituționale în vigoare la data efectuării controlului și suspendate de drept pe durata termenului constituțional.”- Decizia 392/2017 CCR

În cauza în care am fost trimis în judecată de către Direcția Națională Anticorupție sunt judecat pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu, nefiind precizată în concreto norma încălcată, iar lipsa de claritate a normei juridice nu poate determina dacă fapta săvârșită este de natură penală sau contravențională, neexistând un prag valoric care să determine limita dintre penal și contravențional.

” În jurisprudența sa, Curtea a statuat, în esență, că o noțiune legală poate avea un conținut și înțeles autonom diferit de la o lege la alta, cu condiția ca legea care utilizează termenul respectiv să îl și definească. În caz contrar, destinatarul normei este acela care va stabili înțelesul acelei noțiuni, de la caz la caz, printr-o apreciere care nu poate fi decât una subiectivă și, în consecință, discreționară (a se vedea în acest sens Decizia nr.390 din 2 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.532 din 17 iulie 2014, paragraful 31).

Vă solicităm să observați că sunt împlinite condițiile pentru atragerea răspunderii civile delictuale:

PREJUDICIUL

Prejudiciul, ca element esențial al răspunderii delictuale constă în rezultatul, în efectul negativ suferit de o anumită persoană, ca urmare a faptei ilicite săvârșită de o persoană pentru care o altă persoană este ținută a răspunde.

În cauză prejudiciul constă în încălcarea dreptului la un proces echitabil prin cea mai importantă componentă a sa, încălcarea dreptului apărare, garantat de art 6 CEDO, art 10 c proc pen și art 24 din Constituția României.

Pârâții, prin nepunerea în acord cu prevederile constituționale ale art 297 c pen, mă împiedică să-mi exercit dreptul la apărare și îmi încalcă dreptul la un proces echitabil, textul incriminator fiind lipsit de claritate și precizie.

Pârâții au lăsat la latitudinea instanțelor judecătorești puterea de a legifera prin interpretarea arbitrară a dispozițiilor art 297 c pen, dar și a art 147 din Constituția României. Soluția ce urmează a fi pronunțată de Curtea de Apel București este una definitivă și executorie. Soluția pronunțată ar putea fi una privativă de drepturi și libertăți și care ar putea fi desființată după punerea în acord cu prevederile constituționale a dispozițiilor art 297 c pen, ce ar conduce la o gravă încălcare a drepturilor și libertăților fundamentale ale subsemnatului.

"Comportamentul interzis trebuie impus de către legiuitor chiar prin lege (înțelcasă ca act formal adoptat de Parlament, în temeiul art.73 alin.(1) din Constituție, precum și ca act material, cu putere de lege, emis de Guvern, în temeiul delegării legislative prevăzute de art.115 din Constituție, respectiv ordonanțe și ordonanțe de urgență ale Guvernului) neputând fi dedus, eventual, din raționamente ale judecătorului de natură să substituie normele juridice. În acest sens, instanța de contencios constituțional a reținut că, în sistemul continental, jurisprudența nu constituie izvor de drept așa încât înțelesul unei norme să poată fi clarificat pe această cale, deoarece, într-un asemenea caz, judecătorul ar deveni legiuitor (Decizia nr.23 din 20 ianuarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.240 din 31 martie 2016, paragraful 16)."

FAPTA ILICITA

Pârâții prin pasivitatea manifestată au încălcat prevederile art 147 din Constituția României, art 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, Raportul Comisiei de la Veneția din 8-9 martie 2013, precum și Rezoluția

nr.1950(2013) a Adunării Parlamentare a Consiliului Europei, în care acesta: «îndeamnă majoritățile aflate la putere din statele membre să se abțină de a abuza de sistemul de justiție penală pentru persecutarea oponentilor politici; invită organismele legislative ale acelor state ale căror reglementări penale includ încă dispoziții generale referitoare la „abuzul în serviciu” să ia în considerare abrogarea sau reformularea unor astfel de dispoziții, în scopul de a limita domeniul lor de aplicare, în conformitate cu recomandările Comisiei de la Veneția; invită autoritățile competente ale acelor state membre ale căror Constituții prevăd proceduri speciale de punere sub acuzare pentru răspunderea penală ministerială de a se asigura că acestea sunt interpretate și aplicate cu gradul de precauție și de reținere recomandate de Comisia de la Veneția»

RAPORTUL DE CAUZALITATE DINTRE FAPTA ILICTA SI PREJUDICIU

Prin nemodificarea textului incriminator art 297 c pen prin punerea în acord cu norma constituțională, dar și cu prevederile internaționale în materie (Raportul Comisiei de la Veneția, Rezoluția 1950/2013 a Consiliului European, Convenția Europeană a Drepturilor Omului) se aduce o vătămare gravă drepturilor și intereselor subsemnatului.

VINOVATIA

Pârâții au obligația de a-mi asigura exercitarea tuturor drepturilor și libertăților constituționale, în speță dreptul de a-mi asigura o apărare efectivă.

Pârâții, în calitate legiuitori aveau obligația de a apăra valorile sociale, valorile protejate de Constituția României și de a elabora o normă penală precisă, clară și previzibilă.

Curtea Constituțională constată că în exercitarea competenței sale constituționale de a legifera în cadrul politicii penale, legiuitorul are dreptul, dar și obligația de a apăra anumite valori sociale, unele dintre acestea identificându-se cu valorile protejate de Constituție (dreptul la viață și la integritate fizică și psihică —art. 22; dreptul la ocrotirea sănătății —art.34, dreptul de vot —art.36 etc.), prin incriminarea faptelor care aduc atingere acestora (în acest sens a se vedea Decizia nr.62 din 18 ianuarie 2007. publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr.104 din 12 februarie 2007, și Decizia nr. 2 din 15 ianuarie 2014, precitată).

În ceea ce privește analiza răspunderii civile delictuale este luată în seamă orice forma a vinovăției chiar și neglijența sau culpa.

Față de cele mai sus expuse, solicităm admiterea prezentei acțiuni.

În drept, ne întemeiem cererea pe dispozițiile art. 1357 c civ, art 6 și 7 CEDO, art 147 Constituția României, Raportul Comisiei de la Veneția martie 2013, Rezoluția 1950/2013 a Consiliului European, Convenția Europeană a Drepturilor Omului

În dovedire, solicităm încuviințarea probei cu înscrisuri. **În cadrul probei cu înscrisuri**, depunem următoarele înscrisuri:

- Sentința Penală 493/10.07.2015 a Judecătorei Sector 1
- Extras ecris dosarul 48031/299/2015 al Curții de Apel București
- Decizia 405/2016 a Curții Constituționale
- Decizia 392/2017 a Curții Constituționale

Solicităm judecarea cauzei, în lipsă, în conformitate cu art. 411 alin. (1) pct.2 din C. proc. civ.

În conformitate cu art. 453 din C. proc. civ., solicităm instanței să oblige pârâtul la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de acest proces.

Depunem prezenta cerere de chemare în judecată, în 4 exemplare.
Anexăm împuternicirea avocațială.

02.08.2017

ROTARU ION

Prin Av Mariana Stefan

